

A Fővárosi Ítéltábla a Horváth Péter Pál Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Horváth Péter Pál) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Z. Tóth Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: Z. Tóth Katalin) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. december 7. napján kelt 22.P.20.995/2016/19. számú ítélete ellen az alperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett és 22. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Kötelezi az felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 168.000 (százhatvannyolcezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az örökhagyó második felesége, az alperes az örökhagyó első házasságából származó, egyedüli gyereke. A felperes a perbeli ingatlan tulajdonosa az alperessel együtt. Az alperes tulajdoni hányadán a felperesnek özvegyi haszonélvezeti joga áll fenn.

A felperes 1978. óta lakja az ingatlant, lakcímkártyáján tartózkodási helyként a ...i ingatlana van megjelölve, itt a felperes időszakonként tartózkodik. A felperes fia két éve, hosszabb megszakítást követően a perbeli ingatlanban él a felperessel.

Az örökhagyó hagyatékát a közjegyző 2007. szeptember 20-án kelt végzésével, a felperes özvegyi haszonélvezeti jogával terhelten törvényes öröklés címén az alperesnek adta át ideiglenes hatállyal.

A felperes pert indított az alperessel szemben 2007-ben annak megállapítása végett, hogy az örökhagyó és az alperes között létrejött szerződés alapján az alperes a leszármazóira is kihatóan lemondott az öröklésről. A Kúria Pfv.I.21.866/2014/8. számú, 2015. július 8-án hozott ítéletével a jogerős ítéletet megváltoztatva, a felperesi keresetet elutasította.

Az alperes 2015. november 24-én ügyvédi felszólítást küldött a felperes részére azzal, hogy 2015. november 27-én az ingatlan birtokát adja át az alperes részére. A levélhez mellékelte egy átadás-

átvételi jegyzőkönyvet is. A felperes jogi képviselője útján felhívta az alperest 2015. november 26-án, hogy a jogalap nélküli birtokbavétel megkísérlésétől tartózkodjon, tanúsítson jogkövető magatartást. 2015. november 27-én az alperes jogi képviselője más személyekkel együtt megjelent a perbeli ingatlan előtt azzal, hogy a gáz- és a villanyórát szeretné leolvasni, és az ingatlan kulcsait kérte. 2016. január 22-én a Kúria döntése alapján kívánták a megjelent személyek az ingatlant birtokba venni. Mindkét keresetben a felperes fia ment ki a ház elé.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy 2015. november 27-én és 2016. január 22-én megbízottjai által jogtalanul birtokba akarta venni a felperes által jogosan, tulajdonjoga és haszonélvezeti joga alapján használt ingatlant, megsértette a felperes személyi szabadsághoz, a magánélethez és a magánlakáshoz fűződő személyiségi jogát. Előadta, hogy mindkét időponthoz kapcsolódik az alperes meghatalmazottjának a helyszíni megjelenése, felszólítás, amit a jogi képviselő készített, illetve egy birtokba adásra vonatkozó átvételi elismervény, jegyzőkönyv. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint 2.000.000 forint sérelemdíj és annak kamatai megfizetésére kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy magatartása jogsértést nem valósított meg. Azzal védekezett, hogy a felperes nem lakik életvitelszerűen a perbeli ingatlanban, hanem ...on él és tartózkodik hosszabb ideje. Az ingatlant a felperesnek a korábbi házasságából született fia és annak családja használja. A birtokbavétellel összefüggő magatartása nem jogellenes, mivel a felperest levélben előzetesen értesítette, hogy mikor kívánja igénybe venni az ingatlant és felszólította arra, hogy tegye lehetővé az ingatlanba való bejutást. Védekezése szerint a tulajdonos csak annyiban élhet az ingatlan használatával, birtoklásával, amennyiben ezen jogait a haszonélvező nem gyakorolja. Alappal kezdeményezte az eljárást, mivel ma sem tudja, milyen jogcímen tartózkodik az ingatlanban a felperes fia és annak családja. A felperest kár nem érte, hiszen az ingatlant nem használja, annak használatát másnak átengedte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2015. november 27-én és 2016. január 22-én jogtalanul birtokba akarta venni a felperes tulajdonjoga és haszonélvezeti joga által használt ... szám alatti ingatlant, megsértette a felperes magánélethez, magánlakás sérthetlenségéhez fűződő jogát.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 250.000 forint sérelemdíjat, valamint annak 2015. december 25-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő összegű késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam javára külön felhívásra 15.000 forint le nem rótt illetéket. 105.000 forint le nem rótt illetékről megállapította, hogy azt a Magyar Állam viseli. Megállapította, hogy a felek egyéb költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte Magyarország Alaptörvénye (Alaptörvény) V. és VI. cikkét, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § b) pontját, 5:147. §-ának (3) bekezdését, 5:148. § (1), (2) bekezdését, 5:152. §-t, (4) bekezdését.

Abból indult ki, hogy a haszonélvezeti jog fennállása alatt a tulajdonos a birtoklás, a használat és a hasznok szedésének jogát annyiban gyakorolhatja, amennyiben a haszonélvező e jogokkal nem él, ugyanakkor a felperesnek az egész ingatlanra vonatkozóan haszonélvezeti joga állt fenn.

Tényként rögzítette, hogy az alperes által megbízott személyek a felperest több alkalommal az ingatlan elhagyására, annak az alperes részére történő átadására szólították fel. Az alperes a felszólítást akként is nyomatékosította, hogy ügyvédi segítséget vett igénybe. Közjegyzői okirattal

annak a látszatát keltette, mintha követelése megalapozott lenne. Az alperes a felperes fenyegetettségét azzal is növelte, hogy birtokba adási jegyzőkönyvet is megkísérelt átadni a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint az nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperesi megbízottaknak a perbeli ingatlan előtti megjelenése alkalmával a felperes otthon tartózkodott-e. Tényként állapította azonban meg, hogy ezekről az eseményekről fia, illetve jogi képviselője révén tudomást szerzett. Az alperesi felszólítások a felperest megviselték és azt igazságtalannak tartotta.

Az elsőfokú bíróság a személyes szabadság megsértésére irányuló keresetet nem találta alaposnak, mivel a személyi fizikális értelemben vett személyes szabadsága, mozgásszabadsága a perbeli esetben nem volt korlátozott.

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye VIII. cikke, a Polgári és politikai jogok nemzetközi egyezség-okmánya 17. cikke alapján elemezte a magánélethez való jog tartalmát. Rögzítette, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) szerint, e jog magában foglalja a személy mind erkölcsi, mind fizikai integritását, amelybe az a jog is beletartozik, hogy a saját életét élje, bármilyen külső megfigyelés és beavatkozás nélkül. Részletezte a magánlakás sérthetetlensége kapcsán, hogy azt a Ptk.-n kívül számos más jogszabály védi. Jogirodalmi hivatkozással rögzítette, hogy ebben a körben a Ptk. minden olyan magatartást tilt, és védelmet biztosít minden olyan eljárással szemben, amely magánszemélyt a lakásban folytatott életvitelében zavar vagy akadályoz.

Arra a következtetésre jutott, hogy az alperes az általa megbízott személyek révén, a felperes mindkét fentebb elemzett személyiségi jogát megsértette azzal, hogy annak ellenére igényelte az ingatlanba adását, hogy arra vonatkozóan jogosultsággal nem rendelkezett. Az évtizedek óta a perbeli ingatlanban élő, annak használatára haszonélvezeti joga alapján jogosult felperesben pedig kialakította a bizonytalanság és a fenyegetettség érzését.

Megítélése szerint a sérelem attól függetlenül megállapítható, hogy a felperes a perbeli ingatlannál történő megjelenéskor otthon volt-e vagy sem. Mivel arról közvetett módon is tudomást szerzett, jogai az esetleges személyes jelenléte nélkül is sérültek. Nem fogadta el azt az alperesi védekezést, hogy a magatartására okot adott az, hogy a felperes nem lakja az ingatlant. Az alperes ezt csak állította, és csak a tárgyalás során említette az erre alapozott birtokbavételi kísérletét.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jogsértést a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett a további jogsértéstől való eltiltásról. A Ptk. 2:52.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett a sérelemdíjról. Mérlegelte, hogy a felperes közel 40 éve tartózkodik jogszerűen a perbeli ingatlanban, idős beteg ember. Az alperes a tényállásban említett módon, jogalap nélkül kívánta az ingatlan használati jogát megvonni, emiatt a felperesben félelem- és fenyegetettség érzet alakult ki.

A felperesi igény összecszerűségét azonban túlzottnak találta, ezért a rendelkező részben foglalt sérelemdíjat állapította meg. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesi kereset teljes elutasítását. Fellebbezésében hangsúlyozta, hogy a perben adat merült fel arra, hogy az ingatlanban nem a felperes lakik életvitelszerűen, hanem a fia és annak családja. Az alperes által 2016. nyár végén készült, perben becsatolt fényképfelvételek alátámasztják, hogy a felperes nem lakja életvitelszerűen az ingatlant. A hatósági okirat is azt igazolja, hogy a felperes életvitelszerűen ...on él, az ingatlan használatát harmadik személy részére átengedte. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértéssel mellőzte ezen körülmények figyelembe vételét. Álláspontja szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy ténylegesen a perbeli ingatlanban él életvitelszerűen.

Kiemelte, hogy az alperesnek tulajdonosi joggyakorlási lehetősége van annyiban, amennyiben a haszonélvező felperest azzal nem zavarja. A felperes, bár tudta 2015. november 25-én, illetve 2016.

január 22-én is, hogy az alperesnek tulajdonjoga keletkezett az ingatlanban, mégsem biztosított kulcsot az ingatlanhoz a tulajdonost megillető ellenőrzési jog gyakorlása érdekében.

Hangsúlyozta, hogy a perben meghallgatott tanú is akként nyilatkozott, hogy akik az ingatlanban megjelentek, nem akartak beköltözni, a kulcsot kérték. Nem bizonyított, hogy a kulcsok átadása alatt a ház átadását is értették. Ebből következően az alperes nem tudta a felperes magánélet sérthetetlenségéhez fűződő jogát megsérteni.

Megalapozatlannak értékelte azt az elsőfokú bírósági következtetést, miszerint a felperest az alperesi megbízottak eljárása miatt érte fenyegetés. Álláspontja szerint, akkortól kezdődött bármiféle fenyegetettség a felperes életében, amikor a közjegyző ideiglenes hatállyal adta át a hagyatékot a bemutatott, és a közjegyző által aggályosnak tekintett végrendeletben foglaltakkal szemben az alperesnek. Közvetlen fenyegetés nem érte a felperest a részéről, különös tekintettel a Ptk. 5:152. § (1) bekezdésében foglaltakra. A felperesnek alappal kellett számítania a bírósági döntések ismeretében arra, hogy az alperes a jogait a jogszabály által korlátozott mértékben gyakorolni kívánja.

Nem történt jogellenes önkényes beavatkozás sem a részéről a felperes magánéletébe. Az évtizeden átnyúló peres eljárásnak következményeként számítani lehetett egy olyan bírói döntésre is, ami nem feltétlenül a felperesnek kedvez.

A magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jog kapcsán kifejtette, hogy azt kellett vizsgálni, hogy a tulajdonos akarata ellenére történt-e behatolás, bemenetel, vagy bennmaradás. A bennmaradás azt jelenti, hogy előzetesen, a tulajdonos engedélyével oda belépett ugyan a jogsértő, azonban a távozásra történő felszólítás ellenére nem hagyta el a helyiséget. Az alperes ezzel szemben mindvégig a jogszerűség talaján állt, tekintettel arra, hogy nem előzetes bejelentés nélkül, hanem a jog eszközeivel és a törvényes következmények kilátásba helyezésével kísérelte meg a tulajdonához való hozzáférést, ami nem jelentette részére azt, hogy a haszonélvezőnek, amennyiben életvitelszerűen használná az ingatlant, a haszonélvezeti jogát korlátozta volna. A perben elmondta, hogy belülről nem akarták megnézni a házat, csak kívülről szerették volna körbejárni, hogy tulajdonosként meggyőződjhessenek a rendben tartásáról. Megtudták, amit akartak, nem akarták a közmű órákat újra leolvasni, a lakókat sem akarták zavarni, két látogatás elég volt.

Az eltiltás kapcsán kifejtette, hogy maga és megbízottja sem járt 2016. január 22. óta az ingatlannál, a felperessel semmilyen kontaktusba nem került.

Mivel jogkövető magatartást tanúsított, a tulajdonát képező háznál való megjelenése nem volt olyan riasztó, hogy a felperes jogvédelmet érdemeljen, ezért a megállapított sérelemdíj sem fogadható el.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy a felek az elsőfokú eljárásban az érveiket, bizonyítékaikat teljes körűen előadták, az elsőfokú bíróság helyes következtetéseket levonva hozta meg döntését.

A fellebbezés alapos.

Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletnek a keresetet elutasító része.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint, csak a fellebbezéssel érintett részben bírálhatta felül az elsőfokú bíróság határozatát.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezett körben a releváns tényállást lényegében helyesen állapította meg azzal a pontosítással, hogy a 2015. november 26-i levélben a felperes jogi képviselője az alperes jogi képviselőjét az iratok részletes áttanulmányozására, valamint az ügyvédi törvény 1. §, 3. §-ainak betartására hívta fel. 2015. november 27-én a kulcsok kérésével az alperes az ingatlan

birtokába kívánt lépni. Nem volt továbbá ügydöntő jelentősége a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) 159. § (2) bekezdésére, illetve a Ptk. 5:149. § (1) bekezdés rendelkezésére figyelemmel annak, hogy a felperes életvitelszerűen az ingatlanban lakott-e vagy a használatot a fiának időlegesen átengedte. A felperes bennlakását cáfolni kívánó fellebbezési érvelések sem foghattak ezért helyt.

Alapítványok voltak azok az alperesi hivatkozások is, mely szerint az alperes csak ellenőrizni kívánta volna a tulajdonát. Az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a levelekből, illetve különösen a kitöltetlen birtokba adási jegyzőkönyv szövegéből arra, hogy az alperes a birtokbavételt kísérelte meg a peresített időpontokban. Erre utalt a kulcs átadására vonatkozó felhívása, és a jóhiszemű birtoklásra feljogosító közjegyzői végzés rendelkező részére hivatkozás is.

A másodfokú bíróság azonban a megállapított, illetve fentiek szerint pontosított tényállásból levont elsőfokú bírósági következtetésekkel nem értett egyet az alábbiakra figyelemmel.

Kétségtelen, hogy a felperes tulajdonrésszel rendelkezett, valamint a felperesi özvegyi haszonélvezeti jog keretében az ingatlanhasználat - a változás időpontjától függően - az 1959-es Ptk. 159. § (2) bekezdése alapján ellenérték nélkül is átengedhető. Az alperes ezért a rendelkezésre álló adatok szerint nem léphetett jóhiszemű birtokosként, tulajdonosként a perbeli ingatlan birtokába. A per tárgya azonban személyiségi jogsértés volt, ezért nem az volt ügydöntő, hogy az alperest megillette, vagy nem illette meg a perbeli ingatlan birtoklásának, birtokba vételének joga. Önmagában arra, hogy az alperes tévesen kísérelte meg a birtokbavételt, személyiségi jogsértés megállapítása nem volt alapítható.

A másodfokú bíróság szerint abból kellett kiindulni, hogy a felek között adott volt egy hosszabb ideje fennállt öröklési jogvita, amely az alperesre kedvezően zárult abban a tekintetben, hogy az ingatlan vitatott tulajdonrészét a bíróság neki ítélte, de ezt a felperes haszonélvezeti joga terheli. Az alperes jogi álláspontja az volt, hogy a tulajdonát képező ingatlant a közjegyzői végzés alapján birtokba veheti, oda be kívánt menni és ennek érdekében különböző lépéseket tett.

Az volt vizsgálható a személyiségi jogi perben, hogy az alperes által tett lépések túllépték-e az ilyen jellegű jogvitában szokásos jogérvényesítés megengedett eszközeit, és ez a túllépés személyiségi jogsértést valósított-e meg. A Ptk. 2:42. § (1) bekezdés értelmében a személyiség szabad érvényesítése mások jogainak tiszteletben tartásával lehetséges. Ebbe beletartozik mások vélt vagy valós jogának érvényesítésével együtt járó átmeneti kellemetlenségek elviselése. Az öröklési, tulajdoni perek lezárásának szokásos eredménye a birtokbavételi eljárás. A jogvita során birtokbavételi szándék kifejezésével, és a birtokos jogainak tiszteletben tartásával történő, birtokháborítás, zaklatás nélküli, jogi meggyőződésből fakadó birtokbavételi kísérlet önmagában nem minősülhet olyan beavatkozásnak a személyiség érvényesítésébe, amely a Ptk. 2:42. § (1), (2) bekezdése értelmében az emberi méltóságból fakadó valamely személyiségi jog megsértést tenne megállapíthatóvá.

Jelen esetben az volt megállapítható, hogy a felperesnek és az alperesnek is volt ügyvédje, akik egymással leveleztek. Az alperes ügyvéd útján jelezte mindkét peresített esetben, hogy egy előre jelzett időpontban az ingatlanál megjelennék. Az alperes meghatalmazottja nem váratlanul tört a felperesre. A felperesnek lehetősége volt az ügyvédje útján felkészülni a birtokbavételi kísérlet céljából történő alperesi megjelenésre, a 2015. november 26-i levél nem tartalmaz egyértelmű álláspontot arra, hogy miért nem illeti meg az alperest a birtoklás joga. A felperes fiának tanúvallomása szerint az első peresített alkalommal az ügyvédnő előre értesítette őket, de később

érkezett meg, a birtokbavételt visszautasították arra hivatkozva, hogy az édesanyja az ingatlan tulajdonosa. A második peresített alkalommal a felperes részéről is jelen volt ügyvéd a vallomás szerint (16. számú jegyzőkönyv, 2. oldal), az alperes meghatalmazottja egyedül érkezett. Az alperes meghatalmazottja a jelzett időpontokban jelent meg, a felperes fiának felszólítására a jogi képvisellel együtt azonban elhagyta az ingatlant. Az ingatlanba nem hatoltak be, erőszakosságra, jogtalan fenyegetéssel nyomásgyakorlásra utaló peradat nem merült fel. Az alperes alappal hivatkozott arra, hogy a felperesben az ingatlan elvesztésének lehetőségével kapcsolatos félelem a perben kedvezőtlen döntés eredményeként is kialakulhatott. A sikertelen birtokbavételi kísérletek azt támasztották alá, hogy a felperes - fia, illetve a jogi képviselője közreműködésével - képes volt a birtokba adást megtagadni, az erre vonatkozó cselekvési autonómiáját az alperes erőszakkal, vagy fenyegetéssel semmilyen módon nem gátolta.

A perindítás, vagy a többlethasználati díj kilátásba helyezése a sikertelen birtokbavételi kísérlet szokásos következménye, nem jogellenes fenyegetés. Az alperes meghatalmazottja a felperes fiának birtokba adás megtagadására vonatkozó nyilatkozatát a helyszínen tudomásul vette és eltávozott. Nem tette ezért jogtalanná az alperes birtokbavételi, igényérvényesítési kísérletét az, hogy az alperes tévesen értelmezett egy közjegyzői okiratot és arra hivatkozott, sem pedig az, hogy birtokba adással kapcsolatos jegyzőkönyv mintát juttatott el a felpereshez, illetve 0 ügyvédi közreműködést vett igénybe.

Mindezekre tekintettel nem volt megállapítható a két birtokbavételi kísérlet folytán a felperes magánélete zavartalanságának megsértése. Az írásba foglalt ítéletet, illetve az az alapján a 2016. január 13-i, a 1119Kjő/86/2007/30. számú ideiglenes hatályú végzés teljes hatályúvá válását megállapító közjegyzői végzés (1/F/9.) meghozatalát követő egy-egy eredménytelen birtokbavételi kísérlet még nem tekinthető zaklató jellegűnek sem. A felperesi kereset ezért nem volt alapos a Ptk. 2:43. § b) pontja szerinti magánélet zavartalanságához való személyiségi jog megsértésének jogkövetkezményei iránt.

A másodfokú bíróság ugyanakkor megjegyzi, hogy abból, hogy a felperes határozottan elutasította a birtokba adást két alkalommal is, következik, hogy az ismételt kísérlet, különösen ha a jogi helyzet változatlan, illetve a birtokbaadás elutasítását a tervezett időpont közlését követően a felperes jelzi, már zaklató jelleget ölthet és személyiségi jogsértést valósíthat meg.

Az alperes alappal hivatkozott arra is, hogy a tényállásban megvalósult magatartás a Ptk. 2:43. § b) pontja szerinti magánlakáshoz való jog megsértésének megállapítására eleve nem alkalmas. A felperes magánlakásába az alperes nem hatolt be, és akarata ellenére a helyszínen azt meg sem kísérelte. A peresített kétszeri felkeresés nem sért magánlakáshoz való jogot. Magánlakáshoz való jogot sértő zavarásnak a zaklatásszerű felkeresés, zaj-, porhatással járó cselekvések, egyéb birtokvédelmet kiváltó magatartások minősülhetnek, a perbeli magatartás azonban nem volt ilyen.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

A fellebbezés eredményre vezetett, erre tekintettel az alperes javára a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése, a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban figyelembe vett 45.000 forint+áfa, a másodfokú eljárásban 15.000 forint+áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére kötelezte a felperest.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a rendelkezett a felperes személyes költségmentességére tekintettel.

Budapest, 2018. április 6.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró